

Не утихну искра светосавља ни у оном, ни у овом добу

Празник је , Свети Сава. Двадесет седми јануар. О како је хладно , весело и празнично светосавско јутро. Дјеца су се разлетјела на све стране и ужурбано припремају приредбу. Несебично улажу свој труд, велики и мали ћаци , за Светог Саву , за нас, за Србе!

Хладан је овај јануар, увијек нас сјећа на Светога Саву. Наду буде светосавске свечаности и говоре нам да никад неће утихнути српско име , да ћемо увијек постојати и бити оно што нас је Свети Сава задужио. Владика Николај је својевремено говорио да је Свети Сава „ најљепше српско дијете“ које је даровано Богу и најљепши лик кроз који нам се Бог показује. Кажу да наша бурна природа која је склона често разузданости у Светом Сави се оплемењује и припитомљава.

Хладан је и срећан овај јануар који највише од свих мјесеци сјећа на Светог Саву и шапуће да његов глас није утихнуо ни у оном ни у овом времену. Не, не шапуће, већ гласно говори ! Говори кроз ову нашу свечаност. Свети Сава посматра дјечију приредбу и говори : „ Роде мој српски и дјецо моја паметна и мила , здравог и бистрог ума, румених и веселих лица. Пјесме су вам веселе и миле , қораци ваши қротки и жустри. Играјте қоло , наше қоло , светосавско. Пјевајте пјесме , наше пјесме. Витки дјечаци сутра храбри људи и поноси очеви. Слатке и миле дјевојчице, сутра храбре и вриједне мајке ! Досјетљиви, вриједни и упорни учитељи , да вам се

сутра име спомене и ваш труд , да остане прави српски пут којим дјеца треба да увијек ходе. Да се кораци наши пружају у вијекове , да наша пјесма никад не утихне и коло не престане. Зато , чврсто стисните једни другима руке и не дајте ником коло да прекине. Ја, Свети Сава, борио сам се за вас својом љубављу , стрпљењем и својим радом. Оставио сам своје краљевство и прихватио живот учитеља. Зато ви , моји ђаци наставите мојим путем. Поштујте друге , али не одбацујте своје насљеђе“.

Хладан и свет је овај јануар. Мирише на тамјан и колаче, на поезију и прозу , на свете ријечи Растка Немањића. Вечери су мирисне и драге. Свака црква свјетлост зрачи. У светосавској ноћи сваки храм своју парохију опомиње и зове. Казује да је свјетлост Расткова који нас вијековима гледа и држи нас будним и јаким да не заспимо под лажним сјајем што сија са других страна. Благосиља нас, а искра се не гаси ни у оном ни у овом добу. Ми смо народ који вијековима бије битке. Народ у коме увијек нешто отимају и који нешто увијек животом брани. Али зато , ми смо једини народ који има Искру светосавску која се не гаси.

Данка Реновица VIII₃

